

K ä r l e f s .

S i f o r ,

Den Första:

Det war i Saimen på en S, 2c.

Den Andra:

At ha i Sängen sin Cousin, 2c.

Sjunges som: På lifwets mödosamma stråt, 2c.

Den Tredje:

Gamla Didric war en man, 2c.

S R E B R O ,

Tryckte af Factor Eric Widblad, 1797.

Exemplaret kostar 6 runstücken.

Den Gamle Knekten. Ballad.

Det var i Saimen på en D, Dit
sällan någonländer, Förutan Måh-
sar ur den Sjö, Som stormar wid des
stränder.

Der fann jag gömd en gammal Man, J-
från en werld, hwars dårar Bespotta dngd
som ej är grann, Och le wid uslas tårar.

Han gick der, suckande och stum, På
mörka öde ställen: Der våg på våg med
dån och skum Sig tumlade mot hållen.

Det syntes på hans wiskna kind En
banad våg för tåren; Och kulen släp-
te en wind De glesa Silfwerhåren.

O kom, min Selma! siung med mig
Hans sorgeliga Öde! Och skönt, dit öga
fukte sig! Och ömt, dit hjerta blöde!

Jag war, han sade, i min tid Soldat
med mod i barmen: Jag kom från Wal-
tiala strid Med denna lama armen.

Jag fick en Stjerna på mit bröst. Men
usel är den åra, Åt sjuk och glömd i
lifwets höst Med swält en Stjerna bära.

Dock satt jag på min tröstel nögd; En
jag en Dotter ägde, Som i mitt sinne,
werldens frögd Och skatter öfwerwägede.

Hon

Hon war min tröst i plågans stund; Jag
såg från hennes öga I hennes sköna hjer-
tas grund; Och kände plågan föga.

Men äfwen hon, mit enda stöd, Jfrån
mig ruckas skulle! Åck! Himlen henne
blomstra böd Uppå en stormig kulle.

Det war en afton: Solen log Annu
i neder-gången; Och vinden öfwer watt-
net drog Sin anda sista gången.

Min Dotter öfwer Fjården för; För
at på Kyrkogården, Der hon förswinna
sedt sin Mor, Bese den enkla wården.

Hon wandrade med sorgsen gång Den
lifbesädda dalen: I det sin ömna fla-
gosång Beante Nächtergalen.

Wid Modrens korb hon tankfull stod.
Och ned sit hufvud böjde: Ur ögat brast
en tåreflod, Och suckar bröstet höjde.

Der kom en Främling gåendes, Så
skön! i ungdoms wåren; Och til en ros
förwandlades På Glickans kinder, tåren.

Hon blef så brydd; och wille gå. Han
henne tog wid handen; Och bad så ömt,
at följa få. Hon teg; och gick til stranden.

Han frågte henne, hwem hon war,
Hon i sin oskuld sade, Åt hon en gam-
mal sjuklig Far Och blott en koja hade.

Hans hjerta hoppade alt mer: Hon
talte ej för gråten. Han såg på henne:
Hon såg ner. De satte sig i båten.

Jag stod, som en bekymrad Far, Och
såg

såg dem fram om skogen: Jag rodnade,
at se en farl, Med henne så förtrogen.

Jag ropade: Hon är förförd! — Och
sjönk af smärta neder; Men fann, til
glädjetårar rörd, En Man af dygd och
heder:

En Adling, sina Bönders Far, Som,
stolt utaf det löfvet, Ej tröp och Run-
ga-slåpet bar I trapporna af Hofwet.

Han hade gått, ej för at wilddt Et
wårnlöst djur förfölja; Men at i kajan
hålsa mildt De usle, som sig dölja:

Då med sin sorgsna menlöshet Min
Dotter honom rörde; Och hit, der jag
min enslighet Fördref, med suckar förde.

Han kom, lifsom en Ängel förr Til
Patriarkens hydda, Så mild til denna
låga dörr, Mig arme at beskydda.

"D! lemna denna Odestrand Och blif
min Far!" — han sade. Af glädje stum,
uti hans hand Min dotters hand jag lade.

Glad såg jag, trötte wandringsman,
För mig i lifwets öken En astonrådnad,
som uprann Så skön på dagens töcken.

Men o! hur swef det skimret mig! O
mina glädje-tårar! Hur hastigt de för-
bytte sig I bittra sorges-tårar!

En Korps bedröfweliga röst För Bröl-
loppet of skämde. Mit fordom icke fega
bröst Jag wet ej hwad som klämde.

Alt sannades för wål, för wål! D
we

we den arma Bruden! Hon stod så
ängslig i sin siäl, Och skalf i Bröl-
lopps-skuden.

Hon såg med tårar ut åt sjön; Der
synes ingen Brudgum. Hon sprang
från håll til håll kring Du. Der kom
ej någon Brudgum.

Det wen, det mörknade i skyn; Det
blef et Herrans wäder. Wi sågo: — o en
sorglig syn, Af sönderslagna bräder!

"O Herre Gud!" — min Dotter
skref. Der låg en hatt i Sanden. "O
Herre Gud," — hon war så blef. Der
flöt en död til stranden.

Förskräckt hon på den döda såg; Och
mot min arm sig stödde. Sin Brudgum
i den döda såg — Och drog en suck —
och dödde.

Förtärd af sorg, och tung af år, Och
tryckt af olycksöden, Jag usle här på stran-
den går, Stålig efter döden.

Den Andra:

Ut ha i Sängen sin Cousin, Och up-
på bordet fyllda Bålar Af rent och of-
förfalskadt win, Dertil en wån som sun-
ger Skålar: På jorden största wallust
är,

Fru Didric hon swor som Rys och Cosak.
Didric bara teg och drack.

Gubben skuffad innom hus,
(Bör man det förtänka Gubben?)
Tog sig idamt et aftonrus
Klockan ser på Klubben;
Hängde sin hatt på den wanliga spiken,
Alltid ordentlig, gaf f... Politiquen,
Och när det gälde slikt wädeligt snack,
Didric bara teg och drack.

Gubben med sit gråa hår,
Och med ölet spildt på hakan,
Ändtlig läggas uppå bår
Såg den ömme Makan:
Gubben förnöjd fölgde Lifet til Choret,
Minste och trakte, just om sia med floret;
Gick sedan hem och spenderade Rack,
Sjång i glädje, sjång och drack.

